

[Krag.]

Det er Arbejdsløshedsfonden, som skal bære Udgiften ved denne Støtte, ligesom hvor Talen er om Nødhjælpsarbejde. Men saa staar der i § 5, 3die Stykke:

„Statens Tilskud i Henhold til foranstaaende Bestemmelser kan for samtlige Landets Kommuner ikke overstige 1 Mill. Kr.“

Jeg maa have Lov til at spørge den højtærede Statsminister: Hvad menes der hermed? I Paragraffens 1ste Stykke staar der nemlig, at Kommunerne er berettiget til af Arbejdsløshedsfonden at erholde et Tilskud, og i Bemærkningerne til Paragraffen staar der, at det samlede Tilskud til Støtte for saadanne Arbejders Gennemførelse ikke kan overstige 1 Mill. Kr., og Statens Tilskud kan altsaa ifølge Stykke 3 heller ikke overstige 1 Mill. Kr. Maa jeg spørge: Hvad er Meningen? Jeg har forgæves spekuleret paa, om der et eller andet Sted skulde findes Bestemmelser, som muliggjorde for Arbejdsløshedsfonden at faa en vis Refusion af Statskassen af Støtten til Arbejders Udførelse, og at det var det, man tog Sigte paa, men der findes intet som helst i Lovgivningen derom, i hvert Fald har jeg ikke kunnet finde det. Som Paragraffen er affattet, er den uforståelig, men jeg haaber, den højtærede Minister kan og vil redegøre for, hvad Meningen har været.

Den højtærede Minister opstiller i § 2 visse Betingelser for Refusion til Kommunerne af disse Hjelpekasseudgifter, og disse Betingelser er, at Kommunerne fra 1. April 1930 til 30. April 1931 har anvendt gennem Hjelpekasserne visse Minimumsbeløb pr. Indbygger i Kommunen, og disse Beløb er sat til 6 Kr. i Hovedstaden, 5 Kr. i Provinsbyerne og 1 Kr. 50 Ø. i Landkommunerne. Hvis man nu vilde undersøge, hvilke Minimums-Hjelpekasseforbrug dette betyder, saafremt alle Kommuner skulde faa Andel i den Støtte, her skal ydes, kommer man efter Folketællingen i 1925 til det Resultat, at der i Regnskabsaaret 1930—31 skal være anvendt af Kommunerne gennem Hjelpekasserne ca. 12 Mill. Kr. Dette er Vilkaaret. Det vil sige, at Betingelsen i Virkeligheden er udformet saaledes, at man gennem dette Lovforslag sætter Præmie paa et Misbrug, man giver en Stimulus til at bruge løs i Fremtiden. Hvorledes vil nemlig ganske naturligt Ræsonnementet blive i Hjelpekassebestyrelser og i Kommunalbestyrelser? Simpelt hen dette: Bruger vi ikke saa og saa meget, løber vi Fare for at blive udelukket fra en ekstra Refusion. Jeg mener, at Konsekvensen

af en saadan Lovgivning med Hensyn til Fremtidsforbruget vil være utvivlsom; man hemmer gennem Bestemmelser af denne Karakter afgørende Bestræbelserne for at bringe de kolossale Hjelpekasseudgifter ned. Disse Udgifter vil, selv om man trækker de Beløb fra, der skyldes Støtten til arbejdsløse, være flere Gange større end det Hjelpekasseforbrug, vi havde forud for Gennemførelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og det maa dog være en Opgave i den kommende Tid, der sikkert ligesom den nuværende vil være præget af overordentlig vanskelige Forhold i Erhvervslevet, som har en stærkt nedsat Bæreevne overfor de offentlige Byrder, at bringe disse Udgifter nedad. Men hvad gør den højtærede Statsminister? Han stiller Forslag om en Lovgivning, som stimulerer i modsat Retning.

Det forundrer mig, at den højtærede Statsminister med Hensyn til Adgangen til denne Hjælp saa skarpt fremhæver Trangsaarsagen. Tror den højtærede Minister virkelig, at man rundt i Landets Hjelpekasser har en saadan Klarhed over Trangsaarsagerne, at Loven overhovedet lader sig administrere efter de foreslaaede Bestemmelser? Ja, det er muligt, man har det som somme Steder, men det er lige saa sikkert, at overalt har man det ikke. Og naar det i Bemærkningerne til Lovforslaget siges, at ifølge en over Hjelpekassernes Udgifter i 1929—30 foretagen Undersøgelse er af Hjelpekassernes samlede Understøttelse i nævnte Aar, 14,98 Mill. Kr., udbetalt 8,3 Mill. Kr. til Personer, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed, saa nærer jeg ikke Tvivl om, at det er en i højeste Grad kalkulatorisk Opgørelse. Og de Herrer kan være ganske overbevist om, at hvis man før denne Opgørelse havde haft en Lovgivning som den, der her stilles Forslag om, og hvis Muligheden for at faa Andel i denne Gavepolitik var afhængig af denne Opgørelses Resultat, saa var Resultatet kommet til at se væsentligt anderledes ud.

Jeg tror altsaa ikke, man i Hjelpekasserne ud over Landet besidder en saadan Oversigt over Trangsaarsagerne, at man paa sikker Grund, hvis denne Lovgivning gennemføres, kan stille sine Krav. Jeg ser jo nok, at den højtærede Minister i Lovforslagets § 3 siger, at Socialministeren bemyndiges til at fastsætte Regler til Vejledning for Hjelpekasserne ved Administration af denne Lov samt vedrørende Regnskabsaflæggelsen, og jeg vil i den Anledning gerne spørge, om den højtærede Minister har overvejet disse Regler til Vejledning for